Vuosi- ja vastuullisuuskertomus 2025

LINNASMÄEN OPISTO

KOKOUSHOTELLI LINNASMÄKI

TURUN KRISTILLISEN OPISTON SÄÄTIÖ

Aluksi

Päätimme juhlia opiston 100-vuotista taivalta pitkin vuotta nivoen juhlavuoden teemoja normaalin arkemme tilanteisiin. Opistolla vieraili paljon yhteistyötahojen edustajia. Heille oli mukava kertoa juhlavuodesta. Toki vuosi sisälsi muutamia erityisiä tilanteita henkilöstön ja luottamushenkilöiden osalta: maaliskuussa Viimeiset kiusaukset -ooppera Tampereella, kesäkuussa Viron matka, syyskuussa 100-vuotta sivistystä -seminaari opistolla ja marraskuussa 100-vuotisjuhlagaala Sigyn-salissa.

Opiston 100-vuotisjuhlavuosi oli juhlavuosi myös kovilla mittareilla mitattuna. Omia ennätyksiä tehtiin niin opiskelijamäärän, liikevaihdon, taloudellisen tuloksen ja toiminnan laadunkin suhteen. Näistä tarkemmin tämän kertomuksen sivuilla.

Myös opiston taustayhteisön, herännäisyyden, osalta vuosi oli paikallisesti tapahtumarikas. Normaalin toiminnan lisäksi oli seminaareja, valtakunnalliset talviveisuut sekä Salossa vietetyt herättäjäjuhlat, joiden rakentamiseen myös opisto vahvasti osallistui.

Sadasta toimintavuodesta olen syvästi kiitollinen edellisten sukupolvien näylle ja kovalle työlle, jonka ansioille meidän on ollut helppo rakentaa uusia asioita. Kiitos kuuluu myös ahkeralle, tunnolliselle ja sitoutuneelle henkilökunnalle, sekä luottamushenkilöille pitkäjänteisestä vastuunkannosta!

Juhlavuoden jälkeen koittaa arki. Olemme tietoisia, että juhlavuoden ennätyksiä ei kaikilta osin tulevina vuosina pystytä rikkomaan, vaan edessä on sopeutumisen ja uusien tehtävien hakemisen aika. Tässä tilanteessa opisto on ollut usein aiemminkin ja siksi muutoksiin voi suhtautua luottavaisesti.

Jukka Hautala,
toimitusjohtaja,
Turun kristillisen opiston säätiö

Tulevaisuuskuva 2030

Olemme kestävän kehityksen edelläkävijä alueellisesti ja valtakunnallisesti

STRATEGISET LINJAUKSEMME	Viestimme aktiivisesti kestävyystyöstämme ja sen tuloksista
	Käytämme ja vahvistamme osaamistamme tavoitteen suuntaisesti
	Nelisäikeinen kestävyys jäsentää suunnitteluamme ja toimintaamme
ARVOMME	Vastuullisuus – välittäminen – yhteisöllisyys

	TURUN KRISTILLISEN OPISTON SÄÄTIÖ	LINNASMÄEN OPISTO	KOKOUSHOTELLI LINNASMÄKI
TAPAMME TOIMIA	• Näemme koulutuksen muutosvoimana • Teemme aktiivista vaikuttamistyötä • Hakeudumme yhteistyöhön • Palvelemme	• Olemme opiskelijalähtöisiä • Toimimme avoimesti • Ennakoimme ja pystymme reagoimaan nopeasti • Teemme tiivistä työelämä- ja sidosryhmäyhteistyötä • Kohtaamme yksilöllisesti • Pidämme ryhmämuotoisuutta voimavarana	• Työtapamme on asiakaslähtöistä, ystävällistä ja palvelevaa • Kehitämme liiketoimintaamme kestävän kehityksen mukaisesti ja kannattavasti • Olemme aktiivisia ja yhteistyöhakuisia • Tarjoamme yhdenvertaista palvelua kaikille • Palvelemme kumppaneitamme tinkimättömällä laadulla ja tuotamme omistajillemme kestävää menestystä.
TEHTÄVÄMME	• Edistämme koulutuksen, kansalaistoiminnan ja kehittämistoiminnan keinoin kulttuurista, sosiaalista, ekologista ja taloudellista kestävyyttä • Ylläpidämme Linnasmäen opistoa • Omistamme kokous-, majoitus-, ravintola- ja kiinteistöpalveluja tuottavan Linnasmäki Oy:n • Teemme yhteistyötä muiden koulutuksenjärjestäjien sekä kirkollisten ja yhteiskunnallisten toimijoiden kanssa • Tuemme ja palvelemme herännäisyyttä, evankelis-luterilaista kirkkoa ja ekumeenista liikettä sekä edistämme dialogia muiden uskontojen kanssa.	• Toimimme monialaisena kansanopistona ja yhteiskuntavastuun kantajana • Vastaamme alueen kasvatus- ja ohjausalan, kommunikaatioalan ja seurakunta- ja hautauspalvelualan ammatillisesta koulutuksesta • Toimimme Turun alueen merkittävänä maahanmuuttajakoulutuksen keskuksena • Järjestämme koulutusta nivelvaiheissa oleville kohderyhmille perusopetuksesta korkeakouluihin • Vastaamme säätiön aatetaustaan liittyvien kohderyhmien koulutustarpeisiin • Koulutuksissamme korostuvat sivistys, perustaidot ja jokaisen oikeus jatkuvaan oppimiseen • Ylläpidämme yhteisöllistä, välittävää ja kannustavaa oppimis- ja työympäristöä.	• Harjoitamme vastuullista majoitus-, kokous- ja ravintolatoimintaa • Huolehdimme kulttuurisesta, sosiaalisesta, ekologisesta ja taloudellisesta kestävyydestä • Olemme luotettava kumppani Linnasmäen opistolle, tarjoten korkealaatuisia kiinteistö-, siivous- ja ravintolapalveluita, jotka tukevat opiston toimintaa saumattomasti • Tarjoamme asiakkaillemme laadukkaaseen palvelukulttuuriin perustuvia yksilöllisiä kokemuksia.

Linnasmäen opisto

Yleistä

Vuosi 2025 oli Linnasmäen opistolla menestyksekäs, yhteisöllinen ja kasvava. Olemme monialainen kansanopisto, jonka juuret ovat vapaassa sivistystyössä. Järjestämme lisäksi ammatillista koulutusta, aikuisten perusopetusta, tutkintokoulutukseen valmentavaa koulutusta sekä myyntikoulutusta. Tavoitteenamme on toimia laadukkaasti ja kestävästi, mistä kertovat vuonna 2025 uusitut ISO 9001:2015 laatusertifikaatti ja OKKA-säätiön kestävän kehityksen sertifikaatti.

Juhlavuoden viettoa ja menestystä

Opiston juhlavuotta vietettiin myös opiskelijoiden kanssa. Keväällä järjestettiin juhla-ateria ja syksyllä teemavuotta juhlittiin itsenäisyyspäivän yhteydessä. Itsenäisyyspäivän juhlapuheissa Päivi Homi ja Sultan Abdullahi jakoivat muistoja opiskelija-ajoiltaan. Puheissa ja vuoden aikana monessa muussakin tapahtumassa korostuivat opistolla vietetyn ajan merkitys henkilökohtaisessa kasvussa ja opiston tärkeä rooli erityisesti aliedustettujen ryhmien kouluttajana.

Opiston reilu vuoden käytössä ollut uusi nimi on jalkautunut hyvin käyttöön. Koulutusten hakijamäärät ja erityisesti ryhmien täyttöaste kääntyi nousuun. Lähes kaikki opiskelijapaikat olivat syksyllä täynnä. Perusopetukseen saadut 50 lisäopiskelijapaikkaa saatiin myös jo täysmääräisesti käyttöön. Vaikka yleinen työmarkkinatilanne on vaikeutunut, työllistyminen opiston ammatillisista koulutuksista on edelleen valtakunnallisesti erinomaisella tasolla. Opiston koulutuksien hyvä läpäisyaste, pieni negatiivinen keskeyttämisprosentti, hyvä jatko-opintoihin sijoittumisprosentti, erinomaiset oppimistulokset ja opiskelijoiden palaute antavat perustellun syyn sanoa, että vuosi on ollut menestyksekäs.

Yhteisöllisyyttä

Opiston strategiassa korostuvat yhä enemmän sosiaalisen kestävyyden näkökulmat. Opiston toiminta-ajatusta voidaan tiivistää erityisesti kahteen sloganiin: ”Olemme alueen yhteisöllisin oppilaitos!” ja ”Olemme oppilaitos, jossa Sinua oikeasti opetetaan!”

Yhteisöllisyyden vuosikello ohjaa toimintaamme: viikoittain järjestämme koko koulun yhteisiä tapahtumia, tempauksia, teemapäiviä, kilpailuja ja haasteita. Ryhmäyttämiseen ja ryhmässä opiskeluun panostetaan paljon. Sivistys on yhteisöllisyyttä ja taitoa toimia yhdessä eri ikäisten ja eri taustaisten ihmisten kanssa. Opetus perustuu läsnäoloon ja lähiopetukseen.

Toimintaedellytyksiä haastava hallitusohjelma ja yhteiskunnan taloustilanne

Hallitusohjelma ja siihen liittyvät leikkaukset ovat olleet opistolle haasteellisia. Vuoden 2024 jo tehtyjen leikkausten lisäksi ammatillisen koulutuksen uusi oppivelvollisten koulutusta korostava rahoitusmalli vähensi opiston valtionosuutta vielä jonkin verran. Vapaan sivistystyön kotoutumiskoulutukseen ei myönnetty lisärahoitusta ja melkein puolet toteutetuista suoritteista jäi ilman rahoitusta. Myös lähes kaikki kansalliset koulutuksen hanke- ja kehittämisrahoitukset ovat loppuneet.

Hallitusohjelman mukainen kotoutumispalveluiden kokonaisuudistus eteni hallituksen esitysluonnokseksi. Esityksessä vapaan sivistystyön kotoutumiskoulutus lopetettaisiin kokonaan ja lisäksi tehtäisiin merkittäviä osallistumisoikeuden rajauksia aikuisten perusopetukseen. Esityksen toteutuminen tarkoittaisi noin 25 % vähennystä opiston opiskelijamäärästä ja tulopohjasta.

Uhkien lisäksi myös kasvua

Hallitusohjelman ja valtion talousarvion 2025 positiiviset sisällöt olivat oppivelvollisten kansanopistovuosi-koulutuksen lisärahoituksen jatkuminen sekä uusi valtionavustus maahanmuuttajanaisten koulutukseen. Vuoden 2025 aikana opiston opistovuosikoulutuksen paikkamäärä kaksinkertaistettiin ja maahanmuuttajanaisten uusissa koulutuksissa opiskeli yhteensä 64 opiskelijaa. Vuonna 2025 opistolla opiskeli ensimmäisen kerran samanaikaisesti yli 1000 opiskelijaa.

Ammatillisen koulutuksen uudistukset

Opisto vastaa Turun alueen kasvatus- ja ohjausalan, kommunikaatioalan sekä seurakunta- ja hautauspalvelualan ammatillisesta koulutuksesta.

Vuonna 2025 käynnistyi laaja uudistus, jossa rahoitus muuttui aikaisempaa enemmän suoritus- ja vaikuttavuuspainotteiseksi. Ammatillisen koulutuksen toiminnanohjausta uudistettiin erillisellä kokeilulainsäädännöllä, jonka piiriin valittiin 40 koulutuksen järjestäjää. Uutta rahoitusta / opiskelijapaikkoja kokeilulaki ei tuo. Opisto ei hakenut kokeiluun, koska opiston järjestämisluvan mukainen suoritemäärä ei täysin riitä edes nykyisten tutkintojen koulutustarpeeseen.

Opetus- ja kulttuuriministeriö julkaisi uudet ammatillisen koulutuksen kymmenen strategista linjausta. Linjauksissa painotetaan mm. ammattitaitoa ja sivistystä, liikunnallista elämätapaa ja hyvinvointia. Koulutuksen järjestämisessä siirretään painopistettä opiskelija- ja tutkintomääristä laatuun. Keskiössä on hyvä ja riittävä opetus ja ohjaus. Opiskelijoiden yhteisöllisyyttä ja ryhmäytymistä tuetaan. Tutkinnonosakoulutuksia kehitetään ja ammatillinen koulutuksen tulee tarjota sujuva reitti korkeakouluopintoihin. Näytöt suoritaan työelämässä. Opiskelijan edellytyksiä toimia digitaalisessa maailmassa vahvistetaan. Kestävyyteen liittyvät toimet tulee ottaa keskeiseksi osaksi koulutusta. Kansainvälistymistä lisätään kannustamalla opiskelijoita eri pituisiin ulkomaanjaksoihin opintojen aikana.

Nämä linjaukset ovat kuin suoraan lainattu opiston ammatillisen koulutuksen tavoitteista. Voidaan siis todeta, että opiston ammatillinen koulutus toteuttaa vahvasti uusimpia kansallisia linjauksia.

Juha Kaivola,
pedagoginen rehtori, Linnasmäen opisto

Ammatillinen koulutus

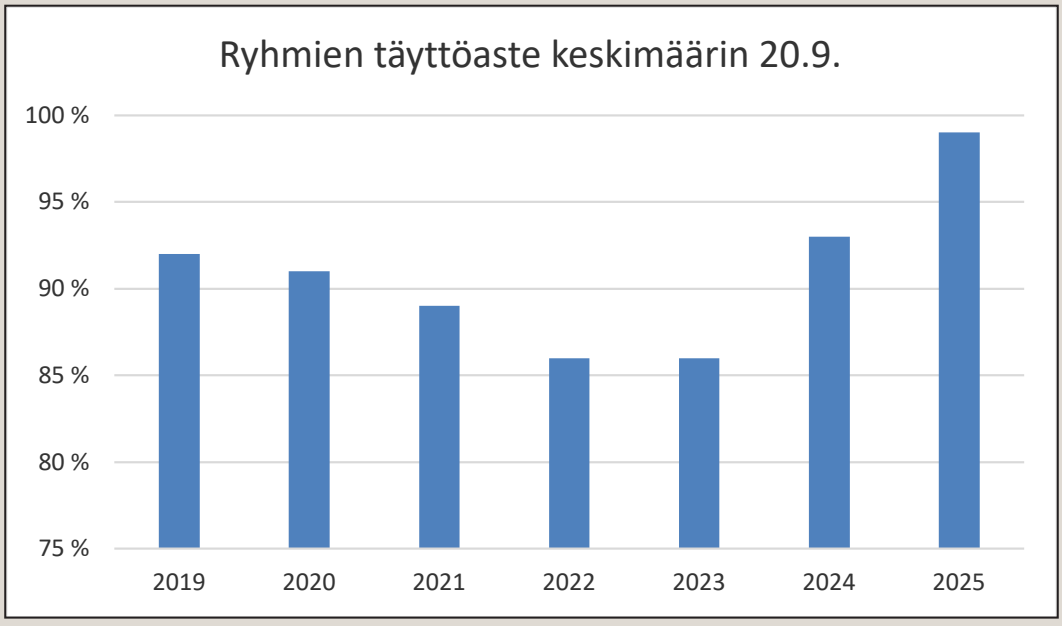
- Kasvatus- ja ohjausalan perustutkinto:
  - Lastenohjaaja
  - Kommunikaation ja viittomakielen ohjaaja
- Kasvatus- ja ohjausalan ammattitutkinto
  - Koulunkäynninohjaaja
- Seurakunta- ja hautauspalvelualan ammattitutkinto
  - Suntio
  - Hautaustoimistotyöntekijä

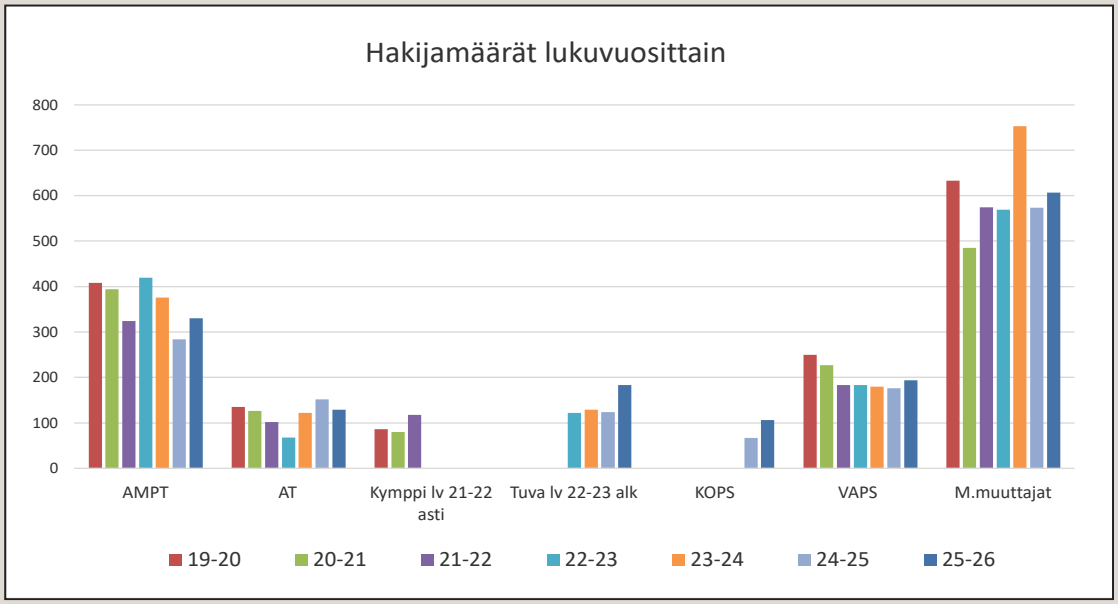
Vapaa sivistystyö

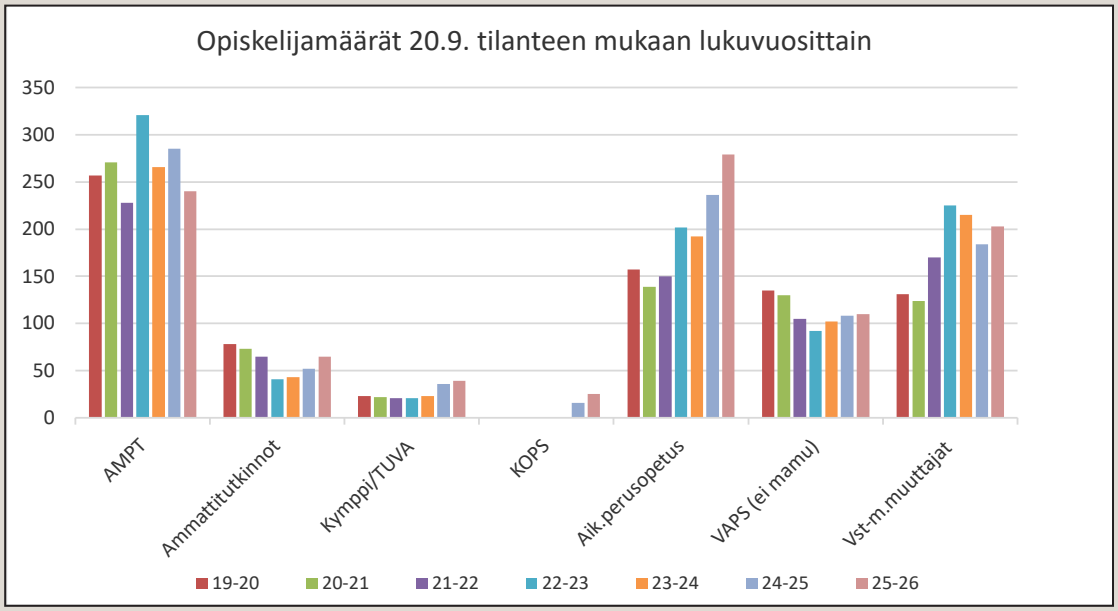
- Jatko-opintoihin suuntaavat kansanopistolinjat:
  - Lääketiede
  - Oikeustiede
  - Kauppatiede
  - Psykologia
  - Kasvatustiede
- Opistovuosi oppivelvollisille (KOPS)
- Maahanmuuttajien kotoutumiskoulutukset ja muut kieli- ja perustaitokoulutukset
- Lyhytkurssit ja työelämän osaamista kehittävät täydennyskoulutukset

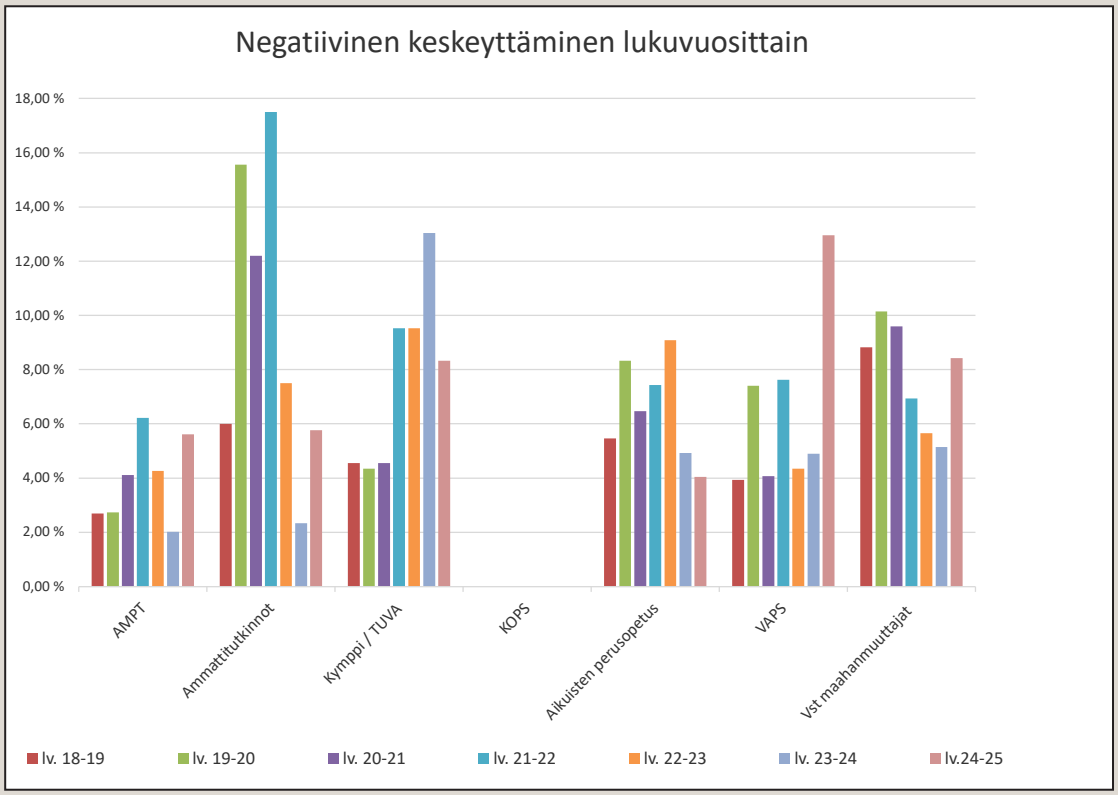
Perusopetus ja TUVA

- Tutkintokoulutukseen valmentava koulutus (TUVA)
- Vamos-Vipunen (vailla päättötodistusta olevien nuorten koulutus)
- Aikuisten perusopetus:
  - Luku- ja kirjoitustaidon opinnot
  - Perusopetuksen alkuvaiheen opinnot
  - Perusopetuksen päättövaiheen opinnot

Hakijamäärät lukuvuosittain
800
700
600
500
400
300
200
100
0
AMPT
AT
Kymppi lv 21-22 asti
Tuva lv 22-23 alk
KOPS
VAPS
M.muuttajat
19-20
20-21
21-22
22-23
23-24
24-25
25-26

Opiskelijamäärät 20.9. tilanteen mukaan lukuvuosittain
350
300
250
200
150
100
50
0
AMPT
Ammattitutkinnot
Kymppi/TUVA
KOPS
Aik.perusopetus
VAPS (ei mamu)
Vst-m.muuttajat
19-20
20-21
21-22
22-23
23-24
24-25
25-26

Negatiivinen keskeyttäminen lukuvuosittain
18,00 %
16,00 %
14,00 %
12,00 %
10,00 %
8,00 %
6,00 %
4,00 %
2,00 %
0,00 %
AMPT
Ammattitutkinnot
Kymppi / TUVA
KOPS
Aikuisten perusopetus
VAPS
Vst maahanmuuttajat
lv. 18-19
lv. 19-20
lv. 20-21
lv. 21-22
lv. 22-23
lv. 23-24
lv.24-25

Linnasmäki oy

Kokoushotelli Linnasmäki markkinoi ja myy säätiön omistamissa tiloissa kulloinkin vapaana olevia majoitus- ja kokoustiloja sekä harjoittaa ravintolatoimintaa. Linnasmäki Oy tarjoaa Turun kristillisen opiston säätiölle sen tarvitsemat kiinteistö-, siivous- ja ravintolapalvelut.

Vastuullisen ja kestävän matkailun edistämiseen liittyvät kehittämistavoitteet muodostavat suuntaviivat tulevien vuosien toiminnalle ja kehittämistyölle. Toimintavuonna 2025 vastuullisuustyö on sisältänyt seuraavia asioita: ruokapalveluiden hiilijalanjäljen laskentaa on kehitetty ja tarkennettu.

Ruokapalveluiden hiilijalanjälkeen on pyritty vaikuttamaan sekä raaka-aineiden valintaa (mm. kotimaisten kasvisten osuuden lisääminen) ja

reseptiikkaa kehittämällä ja toisaalta ruokailijoiden käyttäytymiseen vaikuttamalla (lautashävikistä viestiminen päivittäin). Toimintakulttuuria on kehitetty kestävämmäksi ja läpinäkyvämmäksi muun muassa taloustietouden osalta.

Green Key

SUSTAINABLE TRAVEL FINLAND™

Yhtiön liikevaihto oli yli 2,5 M€. Yhtiölle asetettu tulostavoite (5 %) ylitettiin reilusti. Vuoden voitto oli noin 211.000 euroa (tuotto 8,2 %). Turun alueella matkailijoiden määrä oli edellisvuotta pienempi (- 2 %). Yöpymisten määrä (17 658) kasvoi noin 19 % edellisvuoteen verrattuna.

Toimintavuonna 2025 nämä konsernin sisäiset palvelut muodostivat noin 37 % yhtiön liikevaihdosta. Konsernin ulkopuolinen liikevaihto muodostuu kokouspalveluiden (36 %) ja majoituspalveluiden (27 %) myynnistä.

Jukka Hautala,
toimitusjohtaja, Linnasmäki oy

Säätiö

TURUN KRISTILLISEN OPISTON SÄÄTIÖ

Säätiön asioita hoitaa hallitus, joka toimii samalla opiston johtokuntana. Hallitus kokoontui toimintavuoden aikana kuusi (6) kertaa. Sääntömääräisten ja tavanomaiseen toimintaan liittyvien asioiden lisäksi vuonna 2025 päätettiin muun muassa perusopetuksen lisäpaikkojen hakemisesta, kiinteistöjen ajantasaisuudesta (automaatiotekniikan uusiminen, ilmastoinnin kuvantaminen ja optimointi, ruokasalin ja kabinetin ääni- ja valotekniikka) sekä Diakonia-ammattikorkeakoulun omistamisesta luopumisesta. Hallitus kävi keskustelua Linnasmäki oy:n omistajapolitiikasta, viestinnän tehtävän perustamisesta sekä seurasi koto-koulutukseen liittyvän lainsäädännön valmistelua.

Henkilöstö

Konsernin henkilöstön keskeisiä tunnuslukuja ovat:
- henkilömäärä
- keski-ikä
- sukupuolten jakautuminen
- sairauspoissaolot
- koulutuspäivät
- työtyytyväisyys/tasa-arvon kokemus

Talous

Konsernin toiminnan tuotot olivat hieman yli 10 M€ (ed. vuosi 9 M€), josta koulutustoiminnan valtionosuudet o 8,4 M€ (ed. vuosi 7,5 M€).

Konsernin henkilöstökulut olivat noin 5,4 M€ (ed. vuosi 5,1 M€).

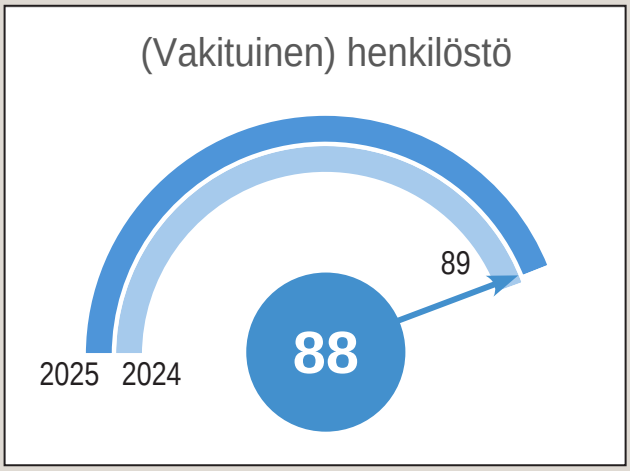
Säätiön ja osakeyhtiön konsernitulos oli 1,1 M€ euroa (ed. vuosi 572 000 euroa). Konsernitaseen loppusumma on 17,1 M€ (ed. vuosi 16,4 M€).

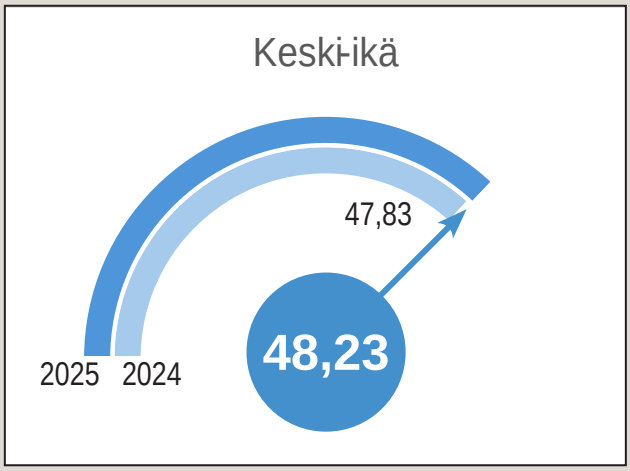
Toiminta

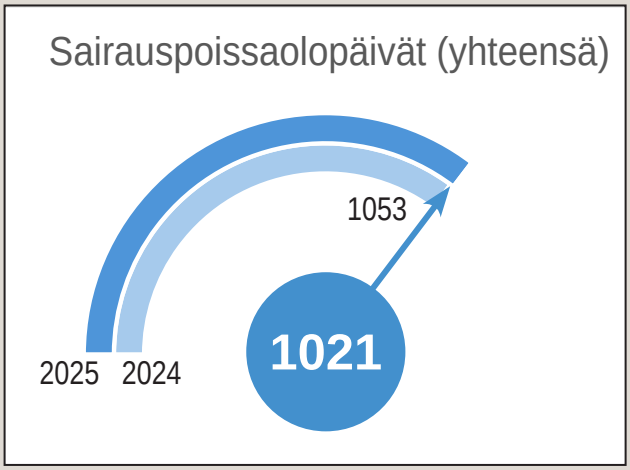
Säätiö järjesti opiston kanssa aatetaustaansa liittyviä tapahtumia sekä opistolla että kumppaneiden kanssa eri verkostoissa. Näistä mainittakoon 100 vuotta sivistystä -juhlaseminaari, Aleksis Kivi- ja herännäisyys -seminaari, Turun Kirjamessujen yhteydessä kirjamessuseurat sekä Salossa vietetyt herättäjäjuhlat, joiden järjestelyistä osaltamme vastasimme.

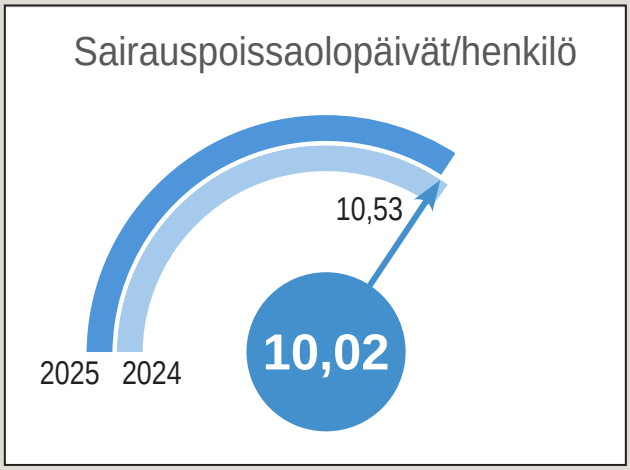
Opistolla pidettiin säännöllisesti siioninvirsiseuroja sekä kevät- ja syysopistolaispäivät. Yksinkertaista teologiaa -keskustelusarja kokosi kuuteen iltaan noin 200 henkilöä.

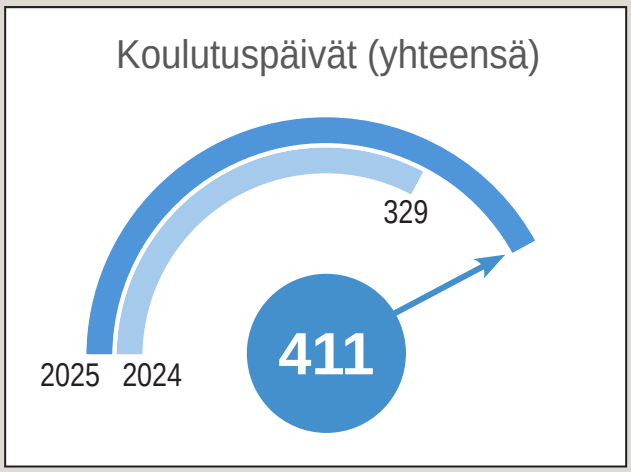
Opiston 100-vuotisjuhlavuoden puitteissa henkilökunta ja luottamushenkilöt osallistuivat kulttuuritapahtumiin sekä opintomatkalle Tarttoon ja Tallinnaan.

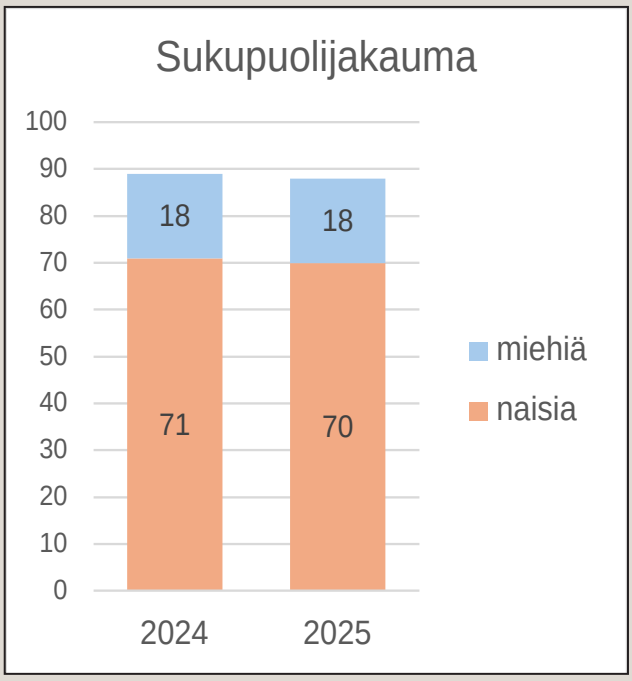

(Vakituinen) henkilöstö
89
88
2025 2024

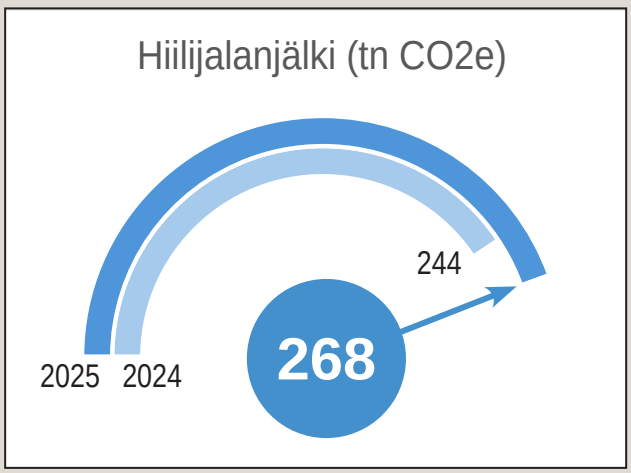

Keski-ikä
47,83
48,23
2025 2024

Sairauspoissaolopäivät (yhteensä)
1053
1021
2025 2024

Sairauspoissaolopäivät/henkilö
10,53
10,02
2025 2024

Koulutuspäivät (yhteensä)
329
411
2025 2024

Sukupuolijakauma
100
90
80
70
60
50
40
30
20
10
0
18
18
71
70
2024
2025
miehiä
naisia

Hiilijalanjälki (tn CO2e)
244
268
2025 2024

Kolmannen kerroksen väkeä

Iltapäivisin kun opetus loppuu, kaikki eivät lähde-kään kotiin. He kipuavat yläkertaan päikkäreille tai keittiöön höpöttelemään. Millaista on ilo ja elo opiston asuntolassa?

”Ensiks me näytetään juoma-automaatti, mihin menee liikaa rahaa. Kokis ja Muumi on suosituimmat; energiajuomia ei myydä enää. Doctor Pepper on ihan hirvee!” selittää **Minja Suomela** ja ostaa janoonsa punaisen Muumi-limsan.

Tästä lähtee vauhdikas kierros Linnasmäen opiston asuntolassa. Pääoppaiksi ovat lupautuneet Minja Suomela, **Veera Nurmi** ja **Vivian Ihanmäki** KOVOn23-ryhmästä sekä **Aada Metsähalme**, **Pinja Rantanen** ja **Janni Lång** KOVOn24-ryhmästä. He ovat kaikki 17–18-vuotiaita lastenohjaajaopiskelijoita. Minja on kotoisin Loimaalta, Veera ja Vivian Laitilasta, Aada Vampulasta, Pinja Mynämäeltä ja Janni Uudestakaupungista.

Vauhtia täytyy pitää yllä senkin takia, että opiston päivälliselllä on luvassa uuniperunaa lohitäytteellä. Sen jälkeen Veeran, Vivianin ja Minjan pitää ehtiä vielä kauppaan ennen tyttöporukan saunailtaa opistolla. Viimeistä sellaista, sillä tänään on KOVOn23-ryhmän asuntolalaisten viimeinen ilta yhdessä. Kaikki eivät palaa enää asuntolaan seuraavan työelämäjakson jälkeen, sillä he valmistuvat.

”Itkuhan siinä tulee. Ollaan kuitenkin oltu melkein kolme vuotta yhdessä. Tänne on tultu ja täällä on oltu.”

Anna Tiina antaa pastillit

Juoma-automaatilta kurvataan katsomaan kellarikerroksen pommisuojan biljardipöytä ja sen jälkeen opiston ihana, hiljattain remontoitu sauna ja uima-allas.

Siis mitä, ettekö te olekaan iltaisin opistolla vain asuntolassa?

”Me ollaan vallattu koko paikka”, nuoret naiset julistavat.

”Kässäluokkaankin saa mennä, kunhan käyttää laitteita viisaasti. Voi mennä vaikka

Minja Suomela nappaa janoonsa punaisen Muumin. Energiajuomia ei enää myydä.

paketoimaan lahjoja tai korjaamaan vaatteita”, kertoo Janni.

Saunatilojen esittelyn jälkeen kaikki kuusi kurkkaavat kouluterveydenhoitaja **Anna Tiina Hautamäen** huoneeseen, sillä ovi on vielä auki, vaikka iltapäivä on jo pitkällä. Anna Tiina antaa kaikille Jenkki-pastillit.

”Miten teillä meni siellä kv-vaihdossa? Olkaapa reippaana!” Anna Tiina huikkaa vielä lopuksi.

Kouluterveydenhoitajan huoneen vieressä on oleskelutila, missä voi vaikka pelata tietokonepelejä ja säilöä perjantaisin viikonloppua odottavia kasseja.

”Ekana vuonna me katottiin täällä aina Selviytyjät. Täällä saa pitää ääntä hiljaisuuden jälkeenkin, koska se ei kuulu. Viime vuonna joku lauloi täällä karaokea keskellä yötä.”

”En tarvitse enää äitiä saarnaamaan”

Mikä asuntolassa asumisessa on parasta?

”Lyhyt koulumatka. Pitkillä tauoilla ehtii omaan sänkyyn. Ehtii vaikka nukkua, jos väsyttää”, selittää Veera.

”Jos koulu alkaa kasilta, riittää, kun herää kymmentä vaille. Ekan ja tokan tunnin välissä ehtii aamupalalle”, muut tarkentavat.

Aadan mielestä parasta on kaverit ja se, ettei ole liikaa sääntöjä.

”Eilenkin lähdin kello 23 kävelylle, kun oli tylsää. Kävelin kauppaan, ja citykettu meinas syödä mut.”

Myös Pinja arvostaa kaverien lisäksi vapautta.

”Täällä on enemmän omillaan kuin kotona. Sitä on oppinut vähän itsenäisemmäksi, esimerkiksi koulutehtävissä en tarvitse enää äitiä saarnaamaan.”

Minja Suomela (vasemmalla) tarjoaa mehujäät. Helmi Voutilaisen (keskellä) koti on kohtuu lähellä opistoa Kaarinassa, mutta hän päätyi silti asuntolaan asumaan. ”Täällä on kaverit, ja Kaarinasta oli alkuun niin huonot bussilinjat, että olin aina vartin myöhässä koulusta.” Oikealla Vivian Ihanmäki.

Ilmainen ruoka kolme kertaa päivässä saa kehut kaikilta. Samaten asuntolaohjaaja **Katri Louko**.

”Katri on mukava ja aina mukana. Katri kuuntelee mein ideoita, ja ylipäätään kuuntelee. Jos Katrin vaan löytää, mutta kyllä sen jostain aina löytää.”

Myöhemmin illalla asuntolalaiset ovat keskenään, mutta he voivat aina tarvittaessa soittaa lähellä asuville Katrille tai opiston rehtori **Juha Kaivolalle**.

”On jotenkin helpompaa, kun ei ole aikuisia. Voi ite kokeilla, onko joku hyvä juttu.”

Uudestakaupungista kotoisin oleva Janni tunnustaa, että Turkuun muutto arkiviikoiksi tuntui aluksi aika mahdottomalta ajatukselta.

”Iso kaupunki, kaukana kotoa. Mietin, miten opin käyttämään paikallisbusseja. Mutta hyvin on mennyt. Täällä on hyvä seura, ja vanhemmille voi aina soittaa.”

Suklaalevite ilman nimeä on riski

Sitten siirrytään asuntolasiiven kolmanteen kerrokseen, sinne varsinaiseen asuntolaan. Kolmannessa kerroksessa asuvat lastenohjaaja- ja TUVA-opiskelijat, toisessa kerroksessa vapaan sivistystyön opiskelijat. Yhteensä asuntolapaikkoja on opistolla 80.

Pitkä käytävä, paljon punaisia ovia. Ensin kurkataan keittiöön. Yhden keittiön jakaa noin 20 opiskelijaa.

”Onpas tää sotkuinen!” huomaa Veera.

Vieraan silmään ei edes ole.

”Täällä keittiössä me ollaan tutustuttu. Heti alkuun kannattaa tulla tänne eikä jäädä omaan huoneeseen.”

Jääkaappipolitiikkaan kuuluu merkitä jokaisen ruoan ja juoman päälle oma nimi ja huoneen numero.

”Muuten ruoat on vapaata riistaa. Kämppis piti suklaalevitettä pari päivää ilman nimeä, aika riski.”

Kaikki nauravat.

”Mun metvursteja saa sit muuten syödä”, sanoo Janni.

”Ja mun ketsuppia”, lisää Veera.

”Huone on vähän huonossa hapessa”

Vampulalainen Aada ja mynämäkeläinen Pinja ovat kämppiksiä kahden hengen huoneessa, samoin Laitilasta kotoisin olevat Veera ja Vivian. Huonekaveria saa toivoa.

Kai me päästään kurkkaamaan teidän huoneisiinne? Kyllä, mutta Veeran ja Vivianin huoneesta ei saa missään nimessä ottaa kuvaa.

Asuntolassa ollaan niin tiiviisti, että joskus laitan napit korville”, kertoo Aada Metsähalme (vasemmalla). Aadan, Aliisa Mäkisen (keskellä) ja Pinja Rantasen mielestä parasta asuntolassa on ystävät.

”Asuntolassa ei ole kotiintuloaikoja, mutta täällä on vierailuajat. Paloturvallisuuden takia täytyy ilmoittaa, jos on pois. Ja kyllä me oman keittiön kesken tiedetään, kuka on pois.” Opiston käytävällä keväällä valmistuvat lastenohjaajaopiskelijat Minja Suomela, Aada Rinne ja Vivian Ihanmäki.

”Mein huone on eilisen laittautumisillan jäljiltä vähän huonossa hapessa. Ei tää yleensä oo tässä kunnossa. Meillä oli viimeinen täysi-ikäisten illanvietto. Laittauduttiin ja sit lähdettiin baariin. Kuusi lähti ja neljä tuli takas”, nuoret naiset nauravat.

”No, tuli loputkin kello 6.22.”

Yllättäen Veeran peiton alta löytyy toinen Aada, Loimaalta kotoisin oleva **Aada Rinne**. Tosiaan Veeran peiton alta, vaikka hän asuu Minjan kanssa käytävän toisella puolella.

”Tää on ihan normaalia.”

Nuoret naiset viettävät paljon aikaa omassa tai kaverin huoneessa.

”Me ollaan vähän tylsiä. Paljon vaan jutellaan ja ollaan puhelimella. Joskus pidetään puheliton hetki ja pelataan korttipelejä”, tulevat lastenohjaajat kertovat ja harjaavat samalla toistensa pitkiä hiuksia.

”Asuntolassa saa aika lailla vaan olla. Kotona tarvii tyhjentää astianpesukone ja semmosta. Täällä saa ite päättää, mitä syö, milloin ja milloin tiskaa astiat. Eikä tarvi maksaa vielä laskuja. Tää on hyvä itsenäistymisen aloitus.”

”Meillä ei oo Veeran kanssa ollut mitään vaikeuksia. Paitsi siivoamisen aloitus joskus ja kyydit kotiin välillä. Bussilla kulkeminen oli semmosta pelaamista, mutta nyt kuljetaan autolla”, Vivian juttelee.

Meri täynnä matkalaukkuja

Jokainen asuntolassa asuva on vuorollaan siivousvuorossa, ja silloin tehtävänä on siivota yleiset tilat: keittiö ja käytävä.

Kaikkien mielestä raskainta asuntolassa asumisessa on se, että koko elämä on kasseissa. Laukut ehtii purkaa ja sitten ne pitääkin jo pakata.

”Huone on kuin meri täynnä matkalaukkuja.”

Asuntolahuoneet pitää luovuttaa yleensä perjantaiaamuisin, sillä ne on viikonloppuisin varattu Hotelli Linnasmäen vieraille. Kaikki tavarat täytyy laittaa huoneen kaappeihin tai ottaa mukaan.

”Tämä on vähän kuin rippileiri, paitsi että käydään koulua”, Vivian Ihanmäki (ylhäällä toinen oikealta) kuvailee asuntolaelämää Linnasmäen opistolla. Kuvassa nojatuolissa Aada Metsähalme, sohvalla Pinja Rantanen, Janni Lång, Helmi Voutilainen, Vivian ja Minja Suomela. Lattialla Aliisa Mäkinen, asuntola-ohjaaja Katri Louko ja Aada Rinne. Yksisarvinen on Aadan Putte.

Vivian, Veera, Minja ja Aada R. olisivat halunneet sisustaa huoneitaan enemmän.

”Oltais haluttu ledivalot, mutta ne joutuisi ottamaan joka viikko pois. Kokovartalopeili me tuotiin”, Veera ja Vivian selittävät.

”Me oltais haluttu huoneeseen matto, mutta se ei mahdu viikonlopuksi kaappiin”, kertovat Minja ja Aada.

”Meiltä vaaditaan enemmän kuin siivoojilta”, nuoret naiset avautuvat.

Huonekalujen paikkaa voi kuitenkin vaihtaa. Vivian ja Veera yhdistivät alkuun sänkynsä parisängyksi, mutta sittemmin sängyt on siirretty taas erilleen.

Laukku- ja huonerumban lisäksi jokaviikkoinen paikan vaihtaminen vie naisilta voimia.

”Kotona ei ehdi olla melkein ollenkaan, ja siellä oma lepäämisaika puuttuu. Ensin perjantaina täytyy selittää kotona koko viikko auki. Viikonloppu pitää jakaa perheen, kaverei-

den ja monella poikaystävänkin kesken. Sitä on sosiaalisesti aika väsynyt, kun maanantaina palaa asuntolaan”, kertoo Minja.

Naapuri Alpo valtasi huoneen

Pinjan ja Aada M:n huonetta saa kuvatakin. Sängyt yhdessä, pöydällä irtokarkkia, korviksia, joulupaketteja ja hetkinen, täällähän on kausivalot! Huoneeseen pölähtää myös KO-KO25-ryhmän opiskelija **Aliisa Mäkinen**, lempinimeltään Alpo, ja hyppää tottuneesti Aadan ja Pinjan sängylle.

”Alpo on vallannut mein huoneen. Alpo alkoi aika nopeasti pyöriin tässä ympärillä”, Aada ja Pinja kertovat.

”En tuntenut entuudestaan ketään, mutta meni ehkä kaksi päivää ja mulla oli iso porukka. Jos kämppistä ei tunne, voi alkuun olla vähän, että kelle avaudun. Rohkeasti vaan keittiöön”, Aliisa vinkkaa.

Keittiöiltojen lisäksi kannattaa osallistua asuntolalaisille järjestettyihin tapahtumiin, joita on paljon. Haastattelua seuraavana päivänä asuntolan väki on menossa Myllyn kiipeilypuistoon. Asuntolatutorit pääsevät muuten melkein kaikkiin tapahtumiin ilmaiseksi. Tutorien tehtävänä on tutustuttaa uudet asuntolalaiset talon tavoille sekä suunnitella ja toteuttaa tapahtumia yhdessä Katrin kanssa. Kaikki tässä jutussa haastatellut ovat asuntolatutoreita.

”Ensimmäiseksi näytetään reitti Prismaan. Kauppakäynnit on tärkeä aktiviteetti.”

Juurikin sinne ovat nytkin lähdössä Aada R., Minja, Veera ja Vivian, ostamaan pitsaa ja mehua viimeiseen yhteiseen saunailtaan opistolla.

”Muistakaa, että kuskinpuoleista ovea ei sit saa avata tai se tippuu!” huikkaa kuski Vivian.

Teksti ja kuvat:
Tiina Hämäläinen

Sata vuotta sivistystä ja demokratiaa

Linnasmäen opistolla järjestettiin lauantaina 20. syyskuuta 2025 juhlavuoden seminaari ”Sata vuotta sivistystä”. Tervetulosanoissaan toimitusjohtaja **Jukka Hautala** määritteli nykyiseksi sivistystehtäväksi globaalisivistyksen, johon kuuluu ekonominen, ekologinen, kulttuurinen ja sosiaalinen kestävyys ja kehitys. Juhlapuheessaan ”Sivistyksen ja demokratian liitto” akatemiantutkija **Timo Miettinen** Helsingin yliopistosta totesi, ettei sivistyksessä ole selkeää päämäärää, vaan sivistys on omien rajojen löytämistä ja oman rajallisuuden ymmärtämistä.

Miettinen pohti sivistyksen ja demokratian liittoa osin viime vuonna ilmestyneen teoksensa Demokratian aika pohjalta. Siinä hän pohdiskelee, onko demokratia mahdollista ymmärtää kokemuksena, onko se pysyvyyttä vai muutosta, kompromisseja vai erimielisyyttä ja ponnistaako se yksilöstä vai yhteisöstä.

Demokratian lupaus ihmisille on avoin tulevaisuus: maailmaa voi muuttaa. Romantiikan ihanteisiin kuuluu sivistyksen (Bildung) käsite, ja sen taustalla on osin renessanssin ihmiskäsitys: ihmisen luonto ei ole ennalta annettu.

Miettisen mukaan pohjoismaissa sivistyskäsitteellä on ollut erityinen rooli, folk-bildung. Se on vähemmän elitistinen kuin Keski-Euroopassa, koska se on ollut kiinni paikallisyhteisöissä ja paikallisissa instituutioissa, kuten työväen sivistysliikkeissä ja kirjastoissa. Siksi pohjoismaissa vallitsee aivan erityinen sivistyksen ja demokratian liitto.

Maailma ei kuitenkaan ole valmis, ja demokratialla on tällä haavaa haastajia. On populistista nostalgiaa, jossa politiikka on yritystä palauttaa menneisyys – tätä edustavat esim. Trump, Brexit ja Orbán – ja autoritaarisia uhrikertomuksia, joissa menetyksen ja nöyryytyksen narratiivi legitimoi kontrollin. Tätä edustaa esim. Venäjän propagandassa ”lännen masinoimat” katastrofit ja Kiinassa 1800-luvun ”nöyryytys”.

Miettisen juhlapuhetta seurasi paneelikeskustelu ”Sivistyspedagogiikka tänään 100-vuotiaassa Linnasmäen opistossa, jonka juonsi toimittaja Emilia Karhu. Panelisteina olivat opiston opettajat **Outi Lehtinen, Eva Lähteenmäki, Kirsi Nieminen** ja **Aino Tiitta**.

Lähteenmäen mukaan sivistys on tietoa, taitoa käyttää tietoa ja tahtoa tietää ja käyttää tietoa oikein. Häntä huolestutti sydämen sivistyksen katoaminen, kun yhteiskunnallisessa keskustelussa talous jyrää välittämisen.

Aino Tiitta totesi, että rohkaisu ja lempeys on tärkeää, koska on paljon nuoria, jotka pelkäävät koulua ja yhteiskuntaa. Nieminen kertoi, että hänen opiskelijoillaan on kyllä

paljon tietopohjaa, mutta itsevarmuutta saattaa puuttua.

Lehtinen totesi, että nimenmuutoksesta huolimatta kristillisyys näkyy kohtaamisen kulttuurissa, armollisuudessa ja läsnäolossa – ihminen ensin! Opisto on kuin pieni kylä, kaikki kuuluvat yhteisöön, koko kylä kasvattaa. Nieminen jatkoi, että välittäminen, yhteisöllisyys, avoimuus, avarakatseisuus ja lähimmäisenrakkaus ovat opiston arkea, eivät vain juhlapuheitten korusanoja.

Päätössanoissaan pedagoginen rehtori **Juha Kaivola** totesi, että toimintaympäristö on muuttunut, mutta vapaa sivistystyö jatkaa historiallista muistia. Opiston juuret ovat kristillisessä kansanliikkeessä. Välittäminen, vastuullisuus, yhteisöllisyys ja sivistys kumpuavat meillä kristillisestä humanismista. Asetumme vihapuhetta vastaan ja heikomman puolelle. Meillä on tehtävä tässä maassa ja maailmassa: puhua sivistyksen puolesta.

Seminaarin aikana oli mahdollisuus tutustua myös Linnasmäen gallerian taidenäyttelyyn Vaiennettujen huuto. Kuvataiteilija **Arezoo Shirdelin** rohkeat maalaukset puhuvat suoraan ja kosketttavasti naisiin kohdistuvasta väkivallasta.

Puheiden lomassa kuultiin myös viehkoa musiikkia. Sellisti **Salli Siltanen** soitti Saint-Saensia ja Bachia, **Miia Freire** (laulu), **Jose Robelo** (kitara) ja **Aleksi Hartelin** (piano) esittivät mm. kappaleet ”Päivänsäde ja menninkäinen” ja ”Toiset meistä”.

Teksti ja kuvat:
Mika Lamminpää

Meidän Matti

Matti Tuominen viihtyi Linnasmäen opistolla niin hyvin, että hän palasi sivarivuoden jälkeen vielä Psykologia ja kasvatustiede -linjalle. Nyt hän opiskelee kasvatustiedettä yliopistossa: “Mulla ei ole peruskoulusta ja lukiosta juuri onnistumisen kokemuksia. Opistovuodet olivat käänteentekeviä.”

”Matti! Matti on ihana”, huikkaa matemaattisten aineiden opettaja, Psykologia ja kasvatustiede -linjan ryhmänvastaava **Sari Kivilahti-Mäkelä**, kun kuulee, että Matti on tulossa haastatteluun.

”Matillahan oli sivarivuonna aina se jojon tyyppinen, kun Matin piti keskittyä, mutta Kasvit-vuonna hän ei enää tarvinnut sitä. Mattihan oppi soittamaan pianoakin täällä”, Sari jatkaa.

”Voi kuinka hyvin Matti kesti mun härväämisen kaikella rauhallisuudella. Hän on niin olemassa, meni joka tilanteeseen omana itsenään yhtään jännittämättä. Hän näki opiskelijat aidosti ihmisinä; hän ei koskaan suhtautunut opiskelijoihin niin, että he olisivat jotain vähemmän tai että heiltä puuttuisi jotain. Kaveri on niin oikealla alalla, ja tavallaanhan ala valitsi Matin”, juttelee erityisopettaja ja TAIKO1:n ryhmänvastaava **Ilona Ikonen**.

Matti Tuominen ei enää opiskele eikä työskentele opistolla, mutta hän selvästi edelleen kuuluu kalustoon. Kaikki huomaavat Matin ja tervehtivät häntä suu korvissa. Halauksia, taputuksia olkapäähän. Kaikilla olisi varmasti Matista paljon hyvää sanottavaa, mutta annetaan nyt Matin itsensä puhua.

Oli kevät 2022, kun Matti bongasi siviilipalveluksen nettisivuilta silloisen Turun kristillisen opiston; opistolla olisi tarjolla siviilipalvelusmiehen paikka. Matti oli muuttanut edellisvuonna Oulusta Turkuun tyttöystävän perässä, ja opisto sattui olemaan alle kahden kilometrin päässä kotoa. Rehtori **Juha Kaivola** haastatteli hänet.

”Mulla ei ollut mitään käsitystä aikuiskoulutuksesta eikä maahanmuuttajaopetuksesta. Opisto oli silloin vielä Turun kristillinen opisto, ja olin, että mihinköhän mää oon tulossa.”

Mutta niin Matista tuli opetussivari, joka jätti jälkensä. Ja niin jätti myös opisto jälkensä Mattiin.

”Sää jäät tänne!”

”Pari ensimmäistä viikkoa olin toisen opetussivarin **Danielin** oppipoikana tunneilla. Kun

mentiin Taiko1-ryhmän tunneille, Ilona sanoi, että ´sää jäät tänne! ´. Eikä Ilona mua sieltä juuri sen jälkeen muualle päästänyt.”

”Mulle on jäänyt niin lämpimät muistot siitä vuodesta, kerta kaikkiaan. Opin ihan super paljon erityispedagogiikasta. Ilonan työparina oleminen oli ihan parasta. Ilona on super pätevä ja työkaverina super mukava.”

”Tykkäsin siitä työstä, tein sitä tosissani. Ilona kuitenkin tajusi, että olen vain sivari, joten hän ei nipottanut. Ilonasta voisin puhua vaikka loppupäivän.”

TAIKO1 on aikuisten perusopetuksen alkuvaiheen pienryhmä. Opiskelijat ovat maahanmuuttajia.

”Mamu-opetus oli siistiä. Pääsin tapaamaan eri puolilta maailmaa tulleita ihmisiä. Ennakkoluuloja tuhoutui varmaan tuhansia ihan siitä lähtien, että ihmisiä voi tulla Suomeen muualtakin kuin Lähi-Idästä. Tykkäsin heistä kovasti, ja tuli tunne, että hekin tykkäsivät musta kovasti.”

Matti muistelee, että se oli sitä aikaa, kun Ilona koulutti koirastaan **Pöpöstä** koulukoiraa. Joinain päivinä hänen tehtävänsä oli maata luokan lattialla Pöpön kanssa.

Sivarivuosi oli Matille käänteentekevä: hän tajusi, että haluaa opettaa työkseen aikuisia. Aiemmin työskennellessään puoli vuotta koulunkäynninohjaajana ala- ja yläkoulussa hän oli jo tajunnut, että haluaa opettaa työkseen.

”Oma koulu-urani oli vaikea”

Palataan välillä hetkeksi Matin omaan kouluaikaan.

”Oma koulu-urani on ollut aika vaikea, en ole ollut hyvä opiskelija. Läpipääsyt on olleet tiukilla. Kävin kymppiluokan ja lukion neljässä vuodessa. Lukio oli vaikea, mutta jollain ihmeellä valmistuin ylioppilaaksi”, Matti juttelee rauhalliseen tyyliinsä.

Peruskoulusta ja lukiosta ei juuri tullut onnistumisen kokemuksia. Siksi opettajan kehut ysin TET-viikolla tuntuivat niin hyviltä.

”Lapsuudenkotini naapuri oli luokanopettaja, ja olin hänen luokallaan alakoulussa avustajana. Olin tosi nuori, mutta ohjaajan työ tuli luonnostaan. Sain paljon hyvää palautetta, vaikka omasta mielestäni vain olin. Se oli työurani ykköskäännekohta. Sivarivuosi oli toinen.”

Matti miettii, että oma takkuileva koulu-ura antaa perspektiiviä muiden auttamiseen.

”Mahtavat opettajat ja ohjaajat on olleet aika harvassa, mutta ne vähät on olleet kantava voima. Lukiossa bilsan ja maantiedon sekä historian opet oli ihan mahtavia. Puhuttiin välillä myös musiikista yhdessä, se oli mulle hirveen tärkeetä.”

Ryhmän tuki ja paljon lähiopetusta

Keväällä 2023 käänteentekevä sivarivuosi opistolla loppui.

”Tuntuu niin absurdilta sanoa, etten olisi halunnut lopettaa. Ilonan ja opiskelijoiden kanssa oli haikeat hyvästit.”

”Sivarivuonna parhaita työpäiviä oli ne, kun Pöpö tuli töihin. Välillä sain auttaa Ilonaa, kun hän koulutti Pöpöstä koulukoiraa.” Tässä Pöpö opettelee kävelemään pyörätuolin vierellä.

Matti TAIKO1-ryhmän kanssa metsäretkellä. Kuvassa opiskelija Delman Sabah sekä opettajat Ilona Ikonen ja Niina Heikkilä.

Sivarivuoden jälkeen Matti haki opiskelemaan luokanopettajaksi, mutta ei päässyt. Niinpä hän palasi Linnasmäen opistolle, lukuvuoden mittaiselle Psykologia ja kasvatustiede -linjalle. Linjalla voi opiskella molemmista aineista perusopinnot.

”Ajattelin, että opistossa on varmasti hyvä olla opiskelijanakin, kun tämä on työpaikkana niin hyvä.”

”Meillä oli yksi ja sama ryhmä koko vuoden, paljon lähiopetusta. Lisäksi meillä oli oma muutaman opiskelijan tiivis opiskelijaporukka, jolta sai tukea. Myös Ilonalta pystyi kysymään vinkkejä opiskeluun, sillä Ilona on myös Kasvien erkka. Jos mun olisi yksin pitänyt opiskella avoimen yliopiston opintoja, ei olisi tullut varmaan mitään.”

Matin mielestä linja on hyvä ensiaskel korkeakouluopintoihin, koska hyppy lukiosta jatko-opintoihin on monelle haastava. Lukuvuoden aikana on mahdollisuus suorittaa avoimeen yliopistoon paitsi kasvatustieteen ja psykologian perusopinnot myös suomen ja englannin kielen kurssit. Kaiken kaikkiaan lukuvuoden aikana voi suorittaa yliopisto-opintoja yli 50 opintopistettä. Jos suorittaa kaiken, ensimmäinen yliopistovuosi on käytännössä opiskeltu.

”Vuosi oli vähän kuin lukiossa opiskelisi: sama ryhmä ja valmis lukkari. Opiskelijaminäkuvani ei ole koskaan ollut vahva. Mulla on aina ollut sellainen olo, että kuulunko kuitenkaan yliopistoon. Nyt pääsi hyvin näkemään, mitä ne yliopisto-opinnot oikeasti ovat, pystynkö siihen.”

Koko vuosi oli tehokas valmennuskurssi

Matin Kasvit-vuonna Psykologia ja kasvatustiede -linjan opiskelijoilla oli mahdollisuus hakea niin sanottua opintoseteliä. Opintoseteli on opiston saama avustus, joka voidaan myöntää tiettyjen opiston koulutuksien opiskelijoille, joilla on esimerkiksi oppimisvaikeuksia tai jotka ovat työttömiä työnha-

”Kasvit-vuoden aikana pääsi tutustumaan samanhenkisiin tyyppeihin, vietettiin porukalla kaikki päivät yhdessä.” Matti Tuomisen vasemmalla puolella Samuli Kero ja oikealla puolella Valtteri Huhtinen.

TAIKO1-opiskelijat järjestivät täysin itsenäisesti Matille läksiäisjuhlan, kun sivarivuosi loppui keväällä 2023.

kijoita. Matti sai opintosetelin ADHD-diagnoosin takia.

Opintosetelin saavien maksettavaksi jää opetuksen osalta vain avoimen yliopiston maksut, noin 500 euroa. Myös ensi lukuvuonna Linnasmäen opistossa opintosetelit kohdistetaan Psykologia ja kasvatustiede -linjan opiskelijoille.

Matti juttelee, että kasvatustiede ja psykologia ovat opiskeltavina aineina hyvin erilaisia. Psykologiassa on paljon nippelitietoa ja pänttäämistä, kun taas kasvatustiede on pohtivampaa ja käsittelee laajoja kokonaisuuksia. Matin mielestä aineet ovat hyvä vastinpari ja tukevat hyvin toisiaan.

Pääsykoetta varten harjoiteltiin intensiivisesti pari viikkoa loppukeväästä, mutta Matti näkee koko vuoden tehokkaana valmennuskurssina.

”Vuoden aikana tutustuttiin hirveään määrään kasvatustieteen matkua. Harjoiteltiin tieteellisen tekstin lukemista. Pääsykokeissa pääsin heti kärryille, kun olin samanlaisia tekstejä vuoden opiskellut.”

Kaikki uskalsivat sanoa ajatuksensa

Matti kehuu lämpimästi opiston opettajia ja käyttää usein sanaa super.

”**Kristeristäkin (Rantala)** voisin puhua pitkään. Hän osaa suhtautua meihin opiskelijoihin hyvällä tavalla, ei patista eikä katso perään, ikään kuin luottaa meihin. Monelle vuosi on stressaava, hommaa on paljon; Krister loi rentoa ilmapiiriä ja otti paineita pois. Keskustelu lähti usein hyvällä tavalla laukalle, kaikki uskalsivat sanoa tunnilla ajatuksensa.”

Matti haluaa nostaa myös maahanmuuttajapedagogiikan kurssin, joka on opiston oma kurssi. Kurssilla opiskelijat pääsivät mukaan maahanmuuttajien suomen kielen tunneille opettaja **Anu Peltoniemen** johdolla.

”Siitäkin kurssista iso plussa. Anu on myös super ope.”

Jos opistovuoden suorittaa hyvillä arvosanoilla, on hyvät mahdollisuudet päästä suoraan avoimen väylän kautta yliopistoon opiskelemaan kasvatustieteellisiä tutkintoja. Matilla arvosanat eivät tähän riittäneet, mutta hän pääsi viime keväänä sisään Turun

Matti pääsi opiston Kasvit-vuoden jälkeen opiskelemaan kasvatustieteiden tutkinto-ohjelmaan Turun yliopistoon. ”Täytyy sanoa, että mulla on vieläkin paljon työstämistä omassa opiskelussani. Kyllä työnteko on mukavampaa, ja Kasvit-vuoden valmis lukkari oli helpompaa.”

yliopistoon pääsykokeen kautta. Pääaine valitaan vasta kolmantena vuonna: kasvatustiede, aikuiskasvatustiede tai erityispedagogiikka.

Kaksi muuta viime vuoden Kasvia aloitti samaan aikaan.

”Yliopistossa on yllättävän paljon opiston entisiä Kasveja. Se on meitä yhdistävä tekijä.”

Matti kertoo työstävänsä edelleen luottamusta omiin kykyihinsä opiskelijana.

”Itsenäinen työskentely on ollut mulle aina vaikeaa. Yliopistossa pitää itse aikatauluttaa kaikki. Se, että Kasvit-vuotena oli valmis lukkari, oli super iso etu. Lisäksi mulla on se tyypillinen ADHD-juttu, että jos jokin asia ei kiinnosta yhtään, siitä on tosi vaikea kiinnostua. Mutta yliopistossa tätä nyt on vaan vaikea välttää.”

Musaluokasta kaikki ilo irti

Kun haastattelun lopuksi etsitään kuvauspaikkaa, käy selväksi, että Matti tuntee opiston kuin omat taskunsa. Hän tietää värikkäästi maalatut portaat, joista moni talossa iät ajat työskennellyt ei ole varmasti kuullutkaan.

Matti otti kaksi vuotta kaiken ilon irti opiston tarjoamista mahdollisuuksista. Hän meni ja teki.

”Sivarivuotena söin aina päivällisen täällä, ja sitä ennen mulla oli paljon ylimääräistä aikaa. Menin aina musaluokkaan. Ekan kerran kun näin luokan, olin että vau! Ensin soitin rumpuja, koska niitä olin soittanut ennenkin, mutta sitten opettelin YouTubesta soittamaan pianoa. Tuli semmoinen inspiraatio.”

“Musaope **Outi** sanoi mulle joskus, että soitan rumpuja ihan käsittämättömän hienosti. Se oli mulle tosi iso asia.”

Kasvit-vuonna ilon irti ottaminen vain lisääntyi. Matti pelasi opiskelukaveriensa kanssa pingistä ulkona kaikki tauot, myös keskitalvella.

”En tiedä, mitä järkeä siinäkin oli, mutta meidän tauot oli ainakin kunnon taukoja. Jos ei pelattu pingistä, mentiin musaluokkaan. Me vaan soitettiin ja soitettiin. Sekin oli hyvää taukoa opiskelusta, vaikka välillä tuntui, että opiskelu oli taukoa soittamisesta”, Matti hymyilee.

Kasvit-ryhmän **Sampasta** tuli Matin läheisin ystävä. Samppa asui opiston asuntolassa, ja niin Mattikin vietti asuntolassa paljon aikaa. Siellä oli leffailtoja, lautapeli-iltoja… Lentopalloa pelattiin vähintään kerran viikossa.

”Ei ihan joka koulussa ole kaikkea tällaista noin vaan saatavilla.”

Matti kiittelee myös opiston yhteisiä tapahtumia, yhteisöllistä meininkiä. On ollut hauskat hatut -päivää, rauhankyyhkyjen askartelua, aamunavauksia, sählyturnausta, Opiston Talentia…

“Opiston Talentissa esiintyminen oli mieletön kokemus, se oli ensimmäinen kerta kun oikeasti esiinnyin. Opistolla on aina jotain kivaa meneillään. Kiireisinä opiskeluvuosina ne voivat tuntua turhilta, mutta monelle ne ovat tosi tärkeitä.”

Melkein unohtui kysyä: mites tulevaisuus, sitten kun kasvatustieteen opinnot ovat pulkassa? Ja sieltähän se tulee:

“Haaveena olisi olla opettajana aikuiskoulutuksessa, erityisesti yhdessä tietyssä paikassa. Opisto olisi täydellinen työpaikka. Toisaalta opintojen aikana tulee varmasti kaikenlaista mielenkiintoista vastaan. Ehkä jopa tutkijuus on alkanut kiinnostamaan.”

Mites se sanonta meneekään: ei kahta ilman kolmatta.

Teksti: Tiina Hämäläinen
Kuvat: Tiina Hämäläinen sekä Matti Tuomisen ja Ilona Ikosen albumit

Opisto joka jättää jäljen

Linnasmäen opisto jättää jälkensä niin opiskelijoihin kuin työntekijöihinkin. Tätä mieltä on viime syksynä eläkkeelle jäänyt opettaja Tiina Haaksilahti. Tiina on nähnyt opiston satavuotisesta taipaleesta melkein puolet, neljäkymmentä vuotta. Millaisen jäljen opisto jättää sinuun? Tiinan jälki on tällainen.

”Opisto on vaikuttanut voimakkaasti minuun, tehnyt omalta osaltaan minusta tällaisen. Olen tavannut paljon entisiä opiskelijoita ja työntekijöitä, jotka sanovat samaa. Vaikka opiskelija olisi ollut opistolla vain vuoden kaksi, se on jollain tavalla leimannut elämää, antanut suuntaa.

Ajattelen, että se johtuu opistosta sinänsä, ilmapiiristä ja vahvoista ihmisistä vuosien varrella. Enkä puhu nyt pelkistä opettajista. Kansanopistossa koko henkilökunta kasvattaa.

Jäin viime syksynä eläkkeelle ja olen ihan tietoisesti halunnut irtautua siitä arjesta, kiireestä ja hulinasta. Ajattelen kuitenkin opistosta hyvin lämpimästi. Joku juttu siinä on, että jaksoin olla samassa talossa niin kauan.”

Auditorion alla kummittelee

”Tulin Turun kristilliselle opistolle viittomakielen opettajaksi ja tulkkikouluttajaksi vuonna 1986. Olin kyllä jo vuotta aiemmin valitsemassa tulkkiopiskelijoita. Tulin taloon Lapin kansankorkeakoulusta Rovaniemeltä käynnistämään viittomakielen opettajakoulutusta tulkkikoulutuksen rinnalle. Myöhemmin olin mukana perustamassa viittomakielisen ohjauksen perustutkintoa.

Olen hyvin vahvasti kansanopistoihminen, kasvoin siihen. Minut syleiltiin 26-vuotiaana lempeästi taloon. Minulla oli mentoriopettajia, jotka auttoivat, tukivat ja lohduttivat. Käsityönopettaja **Hanna Salokorpi** pysäytti minut kerran nuorena opettajana ja sanoi: ´Tiina, kävelepä rauhallisemmin!´

1980-1990-luvulla opisto oli pieni yhteisö, korkeintaan kolmasosa nykyisestä, jos miettii opiskelija- ja työntekijämääriä. Kaikki tekivät kaikkea. Opettaja oli sekatyömies, yhtään väheksymättä sitä roolia. Olen kattanut pöytiä, vaihtanut lakanoita, hakenut aamupalaa keittiöstä, budjetoinut, puhunut eri kieliä vastaanottovuorolla. Joskus vein vieraita majoitukseen ja totesin, että hups, täältä puuttuu sänky. Ainoastaan keittiöön ei saanut mennä ruokaa tekemään. Talo tuli näin tutuksi.

Väitän muuten, että opistolla on paikkoja, missä kummittelee. Auditorion alla huoltokäytävässä kuului puoli yksitoista illalla kummallisia ääniä, kun päivystysvuorollani kävin laittamassa yöllä ovia lukkoon.

Aikanaan piti myös opettaa melkein mitä vaan. Olen opet-

Ladyt univormuissaan ovat Maija Hurme, kurssisihteeri Leena Winter (keskellä) ja asuntolanhoitaja Mari Paulasaari (oikealla). Myös opettajat työskentelivät opiston respassa, kunnes heille tuli koneiden ja laitteiden myötä porttikielto.

tanut matematiikkaa, psykologiaa, ruotsia...

Päivystysvuorossa tuli höpöteltyä asuntolan opiskelijoiden kanssa iltaisin. Silloin ei ollut niin laajaa opiskelijahuoltojärjestelmää kuin nykyään; opettajalle saatettiin soittaa asuntolasta illalla kotiin ja piti lähteä opistolle. Silloin oikein antauduttiin keskustelemaan elämästä ja opinnoista. Nykyään keskitytään helpommin ongelmiin.

Tämä kaikki kuului meidän työhön, eikä silloin niin laskettu työtunteja. Työpäivät venyi ja paukkui välillä ihan mahdottomiksi, mutta se oli kansanopiston meininki. Opisto oli puoliksi työpaikka ja puoliksi koti. Vuosityöaikaan siirtyminen joskus 2000-luvun alussa oli meille autuus.

Jälkeenpäin olen ihmetellyt, että olen mää aika urhea ollut, hoidin työn ja pienet lapset. Meidän pojat tosin inhosivat opistoa, koska se vei niin paljon äidin aikaa. He eivät esimerkiksi suostuneet koskaan tulemaan opistolle."

Jokainen saa olla persoona

"Opistolla on aina ollut persoonia, ja se on sallittu. Aikuisopiskelijat antoivat usein palautetta, että opiston opettajat ovat aitoja ihmisiä ja aidosti kiinnostuneita työstään. Ehkä se kristillisen pohjan lähimmäisenrakkaus ja erilaisten ihmisten hyväksyminen näkyy tässä.

Opiston opettajat eivät kilpaile toistensa kanssa, kun ei tarvitse olla tietynlainen. Esimerkiksi korkeakoulumaailma on työpaikkana paljon kilpailuhenkisempi.

Nautin niin viimeiset kymmenen vuotta, kun sain keskittyä opettamiseen. Pois jäi vastuutehtäviä ja työnkuvaa hajottavia asioita, työ selkiytyi ja kirkastui. Sitä kautta jaksoin työssäni selvästi paremmin.

Olen saanut nähdä viittomakielen aseman muutoksen ja miten suhtautuminen ylipäätään erilaista tukea tarvitseviin on muuttunut. Se on ollut ammatillisesti ihan mahtavaa. 80-luvulla jouduttiin tekemään paljon työtä sen eteen, että saatiin viittomakielisten ääni kuuluviin. Olen saanut vaikuttaa siihen omalla siivullani. Työurani oli paljon oikean puolesta kamppailua.

Ian kaiken on puhuttu opettajien jaksamisesta. Tapa tehdä työtä on muuttunut: nykyään opettaja menee, tekee opetustyön ja lähtee kotiin jatkamaan. Oma työn tekemisen tapani on ollut, että hommat tehdään eikä niin lasketa. Olen valmistellut, pohdiskellut ja kehittänyt itseäni valtavasti. Se oli aivan ihanaa. Oikein opettelin, etten tekisi kaikkea heti.

Opisto on ollut opettajalle mahtava paikka, kun on ollut vapaus kehittää ja toteuttaa asioita. Olen ollut järjettömän määrän erilaisissa suunnittelutyöryhmissä. Opisto on myös joustava ja salliva työpaikka. Kun jäin eläkkeelle, laitoin rehtorille viestin, että kiitos siitä."

Suomen ensimmäinen videokielistudio

"Kun tulin opistolle, ei ollut vielä tietokoneita eikä kännyköitä. Opettajainhuoneessa oli yksi puhelin; sillä sai ihmiset kiinni sitten, kun sai. Sitten kun respaan tuli kaikenlaisia laitteita, opettajia ei enää haluttu sinne hommiin – sössimme liikaa koneiden kanssa.

1980- ja 90-luvulla asiat eivät olleet koko ajan siinä, kun ei ollut sähköposti- eikä Wilma-viestitulvaa. Toki tätä pystyy nykyään itsekin rajaamaan.

Opisto on aina satsannut teknisiin laitteisiin ja välineisiin. Meille tuli vuonna 1989 Suomen ensimmäinen videokielistudio, ja mallia käytiin hakemassa Tanskasta. Olin mukana sillä reissulla vararehtori Heikki Pulkkisen, kieltenopettaja Tuovi Puustisen ja suomalaisen laitekehittelijän kanssa.

Kristillisyys ei tule nimestä

”1980-luvulla tulin töihin nimenomaan kristilliseen opistoon, mutta minulta ei koskaan kysytty henkilökohtaista vakaumustani. Aamuhartaudet joka päivä ja seurat kerran viikossa kuuluivat työnkuvaan ja piste. Kaikki pitivät aamuhartauksia ja seurapuheita vuorollaan, ja niitäkin lämmöllä näin jälkeenpäin muistelen. Aikanaan kyllä pelotti ja jännitti pitää niitä.

Vähän pyörittelin silmiäni Siionin virsien laahaavalle laulutyylille ja vaikeasti ymmärrettäville sanoituksille. Lopulta rupesin tykkäämään niiden rauhoittavasta temposta.

Kristillisiä tilaisuuksia on jonkin verran edelleen, mutta ne ovat vapaaehtoisia. 80- ja 90-luvulla näin ei aina ollut. Aamuhartauksissa ja seuroissa oli nimenhuuto, ja ne kuuluivat opettajan työaikaan.

Vaikka kristillisyys ei enää nykyään niin näy opiston arjessa, kristillinen pohjavire on kuitenkin siellä jossain olemassa. Tämä näkyy esimerkiksi siinä, miten ihmiset pyritään kohtaamaan. Olen miettinyt, miten uusi työntekijä istutetaan tähän pohjavireeseen.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkolliskokous on ollut opistolla aina, vuodesta 1974. Olin sielläkin töissä vuosikaudet lähettinä, hain ja vein papereita. Se oli kivaa hommaa.

Opiston nimi vaihtui syksyllä 2023 Turun kristillisestä opistosta Linnasmäen opistoksi. Se on nimi vaan. Muutos on jatkumoa sille, että koko ajan pitää kehittyä ja kilpailla opiskelijoista. Ei kristillisyys nimestä ole koskaan tullut.

Olen tuntenut aina suurta ylpeyttä siitä, että olin opiston opettaja, oli nimi mikä vaan.”

Pysyvää on muutos

”Niin klisee kuin se onkin, mikään ei ole niin pysyvää kuin muutos. Opistolla se on aina tajuttu ja oltu siinä mukana. On aikamoinen saavutus, että oppilaitos on pysynyt itsenäisenä sata vuotta ja saavuttanut arvostetun aseman näissä koulutuksen myrskyissä.

Linnasmäen opisto on Suomen suurimpia kansanopistoja, ihan TOP-joukossa. Aina on ollut uhka, että ollaanko me kohta olemassa, mitä pitäisi kehittää.

Koko ajan on kehitetty, aina jokin on muuttunut. Vauhti on välillä ollut kovakin. Yhteiskun-

Talvella 1988 oli vielä niin paljon lunta, että opistolla järjestettiin lumiveistoskilpailu. Reino Leppänen viimeistelee opettajien työtä Körttityttö, joka sai ensimmäisen palkinnon.

”Minulla oli oppitunneilla välillä tulkki, kun opiskelijoina oli viittomakielisiä. Olin kuulemma tosi selkeä tulkattava, mutta aikamoista vauhtia tulkki sai pitää yllä”, nauraa Tiina Haaksilahti (kuvassa oikealla). Tulkkina Satu Rantamäki. Kuva on 2000-luvun alusta. KUVA: Pirkko Saarikoski-Tammikallio

nallisille muutoksille opisto ei tietysti voi mitään. Se on sama niin oppilaitoksella kuin opettajallakin: jos ei kehitä itseään, on väärällä alalla.

EU:n myötä tuli kaikenlaisia hankkeita ja kv-kuvioita. Nykyään niissä on joku järki, mutta aikanaan ei aina ollut.

Minäkin olin 2000-luvun alussa mukana hankkeessa nimeltä The learning eye – Sehen ist lernbar. Meitä osallistujia oli ainakin kahdeksasta maasta – taiteilijoita, arkkitehteja, valokuvaajia ja minä, viittomakielen asiantuntijana. Hankkeessa reissattiin näissä maissa ja tutkittiin, miten näkemisen avulla voi oppia erilaisia asioita. Teemoina olivat tuli, vesi, maa ja ilma. Matkustimme muun muassa Montserratiin Karibialle ihan siitä syystä, että siellä oli purkautuva tulivuori. Pakko myöntää, että vaikka sain paljon upeita kokemuksia, hanke oli työni kannalta omituinen. Päätin sitten hyödyntää tilaisuuden ja kerroin joka maassa viittomakielestä ja viittomakielisistä painottaen heidän oikeuksiaan.

Opiskelijat ovat opistolla kaiken perusta, se on fakta. Jos heitä ei ole, opistoa ei ole. 1980-90-luvulla melkein kaikki opiskelijat asuivat opiston asuntolassa, nykyään enää jotkut. Asuntolassa asuessaan opiskelijat ennen oikein uppoutuivat taloon, saivat elinikäisiä ystäviä. Saavat varmasti kyllä nykyäänkin."

Kaipaako nykyihminen yhteisöllisyyttä?

"Nythän talo on hirvittävän suuri verrattuna siihen, mihin tulin. Minua alkoi viimeisinä vuosina vaivaamaan, kun en enää tiennyt kaikkien työntekijöiden nimiä. Vuosien varrella talo on konkreettisestikin laajentunut valtavasti ja samalla muuttanut sitä, miten ihmiset ovat ja toimivat. Uudet työntekijät tulevat ihan eri opistoon kuin minä tulin.

Kun tullaan suuremmaksi, totta kai se vaikuttaa. On kuitenkin harmi, jos ei tunne toisten työtä. Opistolla on vuosikausia puhuttu työnkierrosta; se olisi hyvä. Minä tiedän, miltä siivoojasta tuntuu, kun pitää kiireessä vaihtaa lakanat. Sanoin opiskelijoille aina, että siivotaas luokkaa yhdessä. Toisia pitää huomioida aidosti, yhteisöllisyys ei saa muuten ruokaa.

Viittomakieliset opiskelijat Katja Merentie ja Taina Räisänen opistolla kuurojen päivänä vuonna 1985. Nykyään vietetään viittomakielten päivää. "Viittomakielen tulkki- ja ohjaajaopiskelijoille on tärkeää, että opiskelijoina on myös äidinkieleltään viittomakielisiä. Kielitaidon harjoittelu on näin luontevaa ja tehokasta", selittää Tiina Haaksilahti.

Myös keittiön työntekijä Seija Nieminen on pitkän linjan opistolainen, opistolla jo vuodesta 1983, ja matka jatkuu yhä. Vielä 2000-luvun alussa opiston kahviossa myytiin muuten tupakkaa, ja kahvio oli pääaulassa. KUVA: Eija Hartemaa.

Nykyään ihmiset rajaavat pitkälti työtään: mikä minulle kuuluu ja mikä ei – ja ymmärrän sen kyllä. Onhan iso työpaikka ihan neurologisestikin väsyttävä, hälinä vie voimia.

Hirveän hienosti johto yrittää ylläpitää opiston yhteisöllisyyttä. Se lähtee kuitenkin aina ihmisestä itsestään. Ihan siitä, että vietetään yhdessä aikaa ja tunnetaan toisemme, pysähdytään juttelemaan toisen kanssa.

80-90-luvulla sitä tiesi ihmisten elämästä kaikenlaista. Opisto sitoi yhteen. Yhteiseen isoon opettajainhuoneeseen mentiin ja jaettiin kaikki, vaikka olihan se hienoa kun myöhemmin sai omat työhuoneet. Siihen aikaan

muuten opettajainhuoneessa sai tupakoida. Eivätkä opettajat tunteneet vain opettajia, me tunnettiin kaikki. Se on kansanopiston henki.

Koin jokaisen opiston työntekijän työkaverikseni: siivoojat, keittiöhenkilökunnan, hotelli Linnasmäen porukat, toimiston väen. Tein töitä myös heidän kanssaan ja tarvitsin heistä jokaista työssäni. Kansanopistossa kaikki työntekijät opettavat myös esimerkiksi hyviä käytöstapoja ja toisten ihmisten huomioon ottamista. Aikanaan vahtimestari oli opiskelijoille yksi keskeinen hahmo.

Jos yhteisöllisyys jää pois, meneekö opistolta pohja? Ymmärrän, että on kiire, ja haluaako nykyihminen edes yhteisöllisyyttä enää? Henkilökunnan kahvitauolle on kuitenkin edelleen imu, sille on selkeä tarve. Opistolla on myös pienempiä porukoita, joissa on oma me-henkensä.

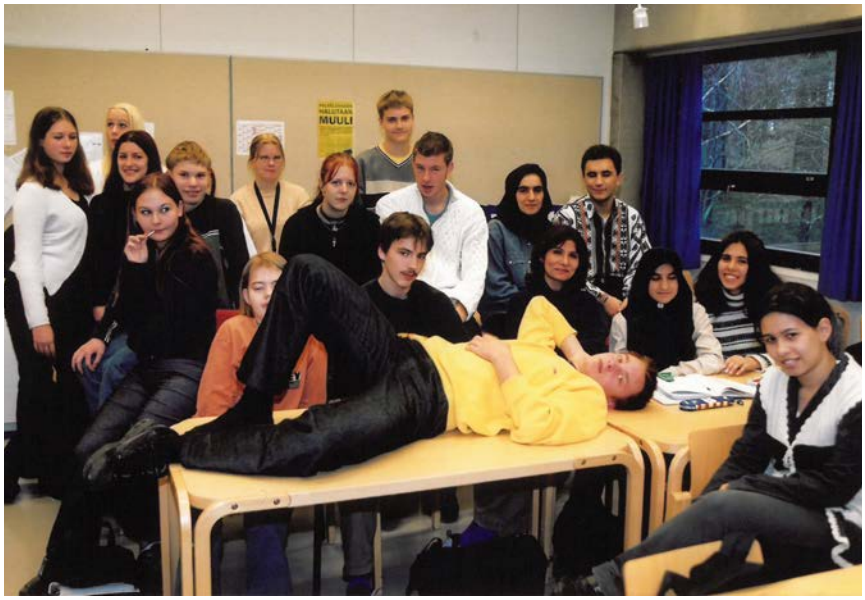
Opiskelijat tuntuvat tykkäävän opiston järjestämästä yhteisöllisyydestä, kaikenlaisista tapahtumista, mutta tuntevatko eri ryhmien opiskelijat isossa oppilaitoksensa toisensa?"

Myös hyviä ja lahjakkaita pitäisi nostaa

"Työurani aikana opin, että kaikkiin ja kaikkeen ei voi vaikuttaa. Se täytyy opettajankin hyväksyä. Myös hyviä ja lahjakkaita opiskelijoita pitäisi nostaa, he saavat Suomessa helposti pärjätä omillaan.

Näin jälkeenpäin olen ajatellut, että joku johdatteli mut tälle polulle. Ihan hämmentävää, että olen saanut tehdä työkseni just sitä, mitä rakastan. Olen saanut opettaa sekä tehdä töitä viittomakielen ja erityispedagogiikan parissa. En koskaan tosissani miettinyt, että lähtisin muualle. Mistä muualta olisin löytänyt tällaisen työn ja työpaikan?"

Teksti: Tiina Hämäläinen
Kuvat: Janne Peltonen ja Linnasmäen opiston arkisto

Yhteisöllisyys ja ryhmämuotoinen opetus on ollut opiston juttu jo sata vuotta. PE2-ryhmässä vuonna 2001 oli sekä kymppiluokkalaisia että aikuisten perusopetuksen päättövaihetta tekeviä. KUVA: Eija Hartemaa.

Faktaa satavuotiaasta

- Lounais-Suomen kristillinen kansanopisto aloitti toimintansa vuonna 1925 Turun keskustan tuntumassa, Sirkkalankatu 40:ssä. Nimi muuttui Turun kristilliseksi kansanopistoksi ensimmäisen lukuvuoden aikana.
- Opiskelijamäärän kasvaessa tarvittiin lisää tilaa, ja Turun Räntämäkeen rakennettiin uusi opistorakennus. Opetus Räntämäessä alkoi vuonna 1973 ja jatkuu edelleen.
- Opiston arvopohja on 1940-luvulta asti ollut herännäisyys eli körttiläisyys. Herännäisyyden ajatuksen tänä päivänä voi tiivistää sanoihin: sinä kelpaat, sinä riität, sinä et ole yksin.
- Opiston nimi vaihtui taas syksyllä 2023, kun Turun kristillisestä opistosta tuli Linnasmäen opisto.
- Linnasmäen opistoa ylläpitää Turun kristillisen opiston säätiö.
- Opiston kampuksella toimi myös Diakonia-ammattikorkeakoulu vuosina 1998-2011.
- Linnasmäen opisto on Suomen suurin kansanopisto. Opistolla opiskelee vuosittain melkein tuhat opiskelijaa viidestäkymmenestä eri maasta. Työntekijöitä konsernissa on noin sata.
- Vuonna 1993 perustettu Linnasmäki oy harjoittaa opiston tiloissa kokoushotellitoimintaa ja tuottaa myös opistolle sen tarvitsemat ravintola-, puhtaanapito- ja kiinteistöpalvelut.

”...sivistys on omien rajojen löytämistä ja oman rajallisuuden ymmärtämistä.”

(Juhlapuhe 20.9.2025, akatemiatutkija Timo Miettinen)